

An van. Dienderen

Artsen, psychologen, ingenieurs en winkelbedienden, in alle sectoren vind je enthousiaste oud-leerlingen van ons terug. Ze kozen voor hun talent en maakten er hun beroep van. Voor deze rubriek gaan we elk jaar op zoek naar een oud-leerling die een erg bijzondere carrière koos en dus konden we niet voorbij aan An van. Dienderen. Als dochter van Mevr. Weyers, een gepensioneerde leerkracht Latijn van onze school, en Hugo van. Dienderen, een van de grondleggers van Agalev (nu Groen!), koos zij voor iets helemaal anders: film. En... actie!

Welke richting heeft u in Mater Dei gevolgd?

Ik studeerde Latijn - wetenschappen.

Heeft u van het eerste tot en met het zesde jaar op Mater Dei gezeten?

Ja. Het was er goed, dus ik bleef er. (lacht)

Staken er voor u enkele vakken bovenuit?

Nederlands, esthetica en Latijn heb ik altijd erg interessant gevonden.

Heeft u nog leuke of goede herinneringen aan onze school? Hing er een goede sfeer tussen de schoolbanken?

Alles wat een beetje creatief was, heb ik onthouden. De plotse komst van jongens was ook opmerkelijk. Voordien was het een meisjesschool. Die vijf eerste jongens zal ik allicht nooit vergeten; hoe ze werden aangestaard door 250 meisjes op hun eerste schooldag. Wat ook een kostbare herinnering voor me is, eentje die ik voor altijd zal koesteren, is dat Magda Wouters (gepensioneerde leerkracht Nederlands) me geholpen heeft om mijn eerste contacten te leggen in de artistieke wereld. Ze heeft

namelijk mijn eindwerk uit het zesde opgestuurd naar Herman De Coninck, dichter en toenmalig hoofdredacteur van een literair tijdschrift. Dankzij haar steun en enthousiasme heb ik de moed gevonden om de man zelf op te bellen. Vanaf toen heb ik geen enkele moeite meer gehad om iemand die ik bewonder of die bekend is, aan te spreken of te contacteren.

Was het een goede school qua niveau? Bood de school voldoende uitdaging voor u?

Naar mijn eigen mening was er te weinig tijd voor creativiteit en mogelijkheid tot individuele ontplooiing, maar algemeen denk ik dat het een degelijke voorbereiding vormde op wat er nog volgde.

Van waar kwam de interesse in film? Is dit voor u al altijd een kinderdroom geweest die in vervulling ging?

Vanaf het vierde middelbaar wilde ik eigenlijk van Mater Dei weg omdat ik een artistieke humaniora wilde volgen. Mijn ouders dachten er echter anders over. Toen ik dan daarna de filmopleiding in Brussel kon volgen, ging er inderdaad een wens in vervulling. Het maakte

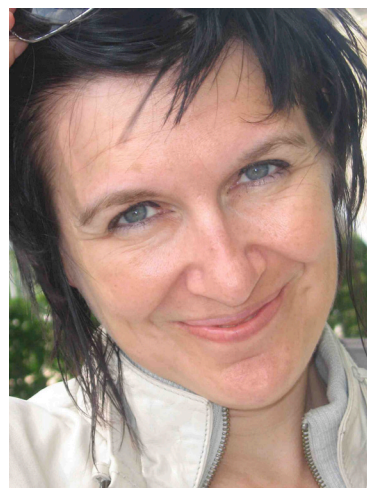
het voor mij mogelijk om verschillende artistieke interesses te combineren (schrijven, regisseren, musiceren,...). Een wereld ging voor me open: het leren werken met beeld, klank en muziek was nieuw en geweldig. Het uitwerken van eigen ideeën tot films, de lessen fotografie, scenario schrijven, de theoretische cursussen over filmesthetiek en filmgeschiedenis waren superinteressant en erg leerrijk. Het was een plezier om naar die school te kunnen gaan. Ook het leven in Brussel vond ik een openbaring. Dit alles vormde voor mij effectief een grote kans en een grote omslag.

Hoe komt u aan uw artistieke kant? Was die er al altijd of is die geleidelijk gegroeid?

Ik heb geen idee van waar die wind gekomen is. In mijn kindertijd hield ik ervan te schrijven, speelde ik muziek en had ik een eerder levendige verbeelding, maar ik denk dat dat voor veel kinderen opgaat. Ik mijn vrije tijd volgde ik muziekacademie, lessen drama en speelde ik gitaar. Dus ja, ik was al wel wat creatief. (lacht)

Wat heeft u juist gestudeerd?

Eerst volgde ik de opleiding 'Meester in de audiovisuele

kunsten' in Sint-Lukas in Brussel. Daarna haalde ik op de Universiteit Gent een master en een doctoraat in de Vergelijkende cultuurwetenschappen. Ik studeerde ook nog in Californië.

Wat was uw eerste job?

Ik werkte eerst als documentairemaker voor Canvas. De documentaires die ik draaide voor Canvas waren opdrachten. Na deze job vond ik het belangrijk om eigen documentaires te kunnen maken. Dat betekent dat ik startte met een eigen idee en dan op zoek ging naar de middelen om dit te realiseren. Een crew vinden, subsidies aanvragen, opnames organiseren, monteren etc. De voldoening om een eigen werk te zien groeien en evolueren en uiteindelijk te kunnen tonen aan een publiek is voor mij groter dan in opdracht te werken. Dat heb ik sinds mijn werk voor Canvas dan ook niet meer gedaan.

Hoe bent u op het idee gekomen om te gaan lesgeven? Is dit gemakkelijk te combineren met films maken?

Lesgeven is voor mij nooit een doel op zich geweest. Ik ben nu verbonden als onderzoeker aan de vakgroep Audiovisuele

kunsten van de school of ARTS (Koninklijke Academie voor Schone Kunsten, hogeschool Gent). Net zoals aan de Universiteit KAISN, bestaat er nu ook in Kunsthogescholen de mogelijkheid om onderzoek uit te voeren. In mijn geval betekent dit dat ik films kan realiseren, teksten kan publiceren, kan deelnemen aan diverse symposia en op internationale fora eigen werk kan presenteren. Vanuit dit onderzoek geef ik les, maar dat beperkt zich tot enkele vakken en dat vind ik een interessante verhouding. De klemtoon ligt op mijn eigen werk waaruit ik cursussen opstel. Lesgeven vind ik ook belangrijk omdat het me dwingt om heel precies te verwoorden wat ik belangrijk acht, maar ook omdat het me scherp houdt. Zoals een Amerikaanse collega me ooit zei: "Toen ik stopte met lesgeven, voelde ik me elke dag dommer worden." De confrontatie met kritische studenten, nieuwe tendensen in wat zij doen en de noodzaak om ook aan hen telkens nieuwe zaken te tonen, creëert een interessante dynamiek.

Uw man is ook een filmmaker, kan u uw werk en privé goed gescheiden houden?

We hebben verschillende films samen gemaakt, maar daarmee zijn we sinds enkele jaren gestopt. Het was niet fijn meer (vooral voor ons zontje) dat we zelfs tot aan de keukentafel toe montagesessies bespraken. Toen hij op een avond riep: "Ik wil nooit zelf een filmmaker worden, want dan moet je veel te hard werken!" hadden we door dat we misschien wat overdreven. Vanaf dan werken we niet meer samen en dat vindt ook ons zontje veel beter.

Waarom kiest u vooral voor het maken van documentaires en niet voor grote films?

Documentaires zijn voor mij enorm belangrijk omdat ze een interessante, vaak filosofische

ondertoon hebben. Als maker vraag je je af hoe je de realiteit kan filmen, wat je als realiteit bestempelt en hoe je dit aan je publiek kan tonen. Wat mij interesseert is deze vermenging tussen interessante verhalen uit de echte wereld, de manier waarop je deze verhalen in beeld brengt en hoe dit allemaal vanuit een filosofisch perspectief kan gebeuren.

Kan men uw documentaires kopen in de winkel of zijn deze eerder bestemd voor in musea, op tv,...?

Je kan onze documentaires kopen via winkels zoals Fnac en musea zoals het MAS, STAM etc. Ons werk wordt ook verdeeld door een firma in New York en door een eigen onlinewinkeltje.

Bent u geïnspireerd door een bepaald thema? Over welk onderwerp maakt u het liefst documentaires?

Ik ben sowieso geïnteresseerd in relaties tussen mensen van verschillende culturele afkomst. Wat zijn gelijkenissen en verschillen tussen mensen en hoe leert dit ons iets over onze multiculturele, globaliserende samenleving?

Tot slot vroegen we ons af waar het puntje in uw naam vandaan komt.

Het puntje staat midden in mijn familienaam. Toen mijn grootvader uit Nederland naar België verhuisde en dus Belg werd, is er per ongeluk een puntje op zijn identiteitskaart gezet, na de "van". Ook bij zijn kinderen is men dat puntje gaan zetten. Dat puntje is als het ware een eigen leven gaan leiden en daarom heb ik het ook geadopteerd.

*Interview door
Carline Roggeman en
Sophia Doppegieters
5 Latijn - wetenschappen*